

Proti rozsudku KS Bratislava pod sp. zn.: 1 T 36/90 /ďalej "rozsudok"/som podal v zákonom stanovenej lehote

o d v o l a n i e ,

ktoré nasledovne zdôvodňujem:

Najvyšší súd ČSFR, vo svojom zrušujúcom rozsudku z roku 1990, vyčíta rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 1T6/82 /ďalej "pôvodný rozsudok"/ celkove 73 procesných pochybení a to vôbec nebol oboznámený s konaniami sp. zn.: 1NT12/84 (návrh na obnovu konania Dúbravický), 1NT 25/84 (detto Beďač), 2NT 14/86 (detto Čerman), 1NT 21/84, 1NT 23/85, 2NT 11/87 (detto Brázda) a najmä so zdravotným stavom Romana Brázdu.

Toto konanie bolo obnovené so zámerom, aby sa odstránili všetky porušenia práv obhajoby a postavenia pred súdom, na ktorých boli obžalovaní ukrátení v pôvodnom konaní v roku 1982, cit. výrokovú časť Rozsudku NS ČSFR, sp.zn.: 2 Tzf 5/90:

"Usnesením Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 25. dubna 1983 sp. zn. 1 To 17/83 a v řízení, které tomuto usnesení předcházelo, byl porušen zákon v ustanovení § 2 odst. 5, § 256 t.ř. v neprospěch obviněných."

Tento rozsudok má 91 strán, pričom 85 strán nie je ničím iným, než výt'ahom z obsahu cca 3-4 tisíc strán trestných spisov, čiastočne nepresným, čiastočne účelovo zavádzajúcim. Na deviatich riadkoch strany 85 a sem a tam na stranách 86, 87, 88 a 89 sa nachádza akýsi pokus odôvodniť či vysvetliť jeho výrokovú časť. Bez toho, aby sa súd zaoberal čo len jedným svedkom, aby vyhodnotil čo len jeden dôkaz alebo len jeden znalecký posudok, bez toho, aby odstránil čo len jeden rozpor. Teda bez vykonania všetkých úkonov, s ktorými sa má súd zo zákona povinnosť vysporiadať.

Rozhodnutím senátu Krajského súdu v Bratislave a jeho konaním boli porušené ustanovenia čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého je SR signatárskym štátom a ktorý je na základe tzv. inkorporačného článku (čl.6 ods.2 Zmluvy o EÚ) súčasťou práva EÚ. Inkorporáciou dohovoru do práva EÚ bol výslovne uznaný spôsob odvodzovania ľudských práv a základných slobôd judikatúrou Súdneho dvora Európskych spoločenstiev. V prvom rade boli porušené moje práva na nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom.

Nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom

Zloženie senátu na čele s JUDr. Gašparovičom, nebol správnym riešením obsadenia zákonného senátu. Tento sudca bol predsedom senátu v rokoch 21.2.1997-20.6.1999 a 3.10.2000-02.2002, pričom v roku 1982 bol jedným z členov senátu, ktorý nás odsúdil. Navyiac chcem poznamenať, že v roku 1979 potvrdil účelovú väzbu uvalenú na Stanislava Dúbravického, ktorého orgány Štátnej bezpečnosti 8 mesiacov vo väzbe vyťažovali k doznaniu na vražde Ľudmily Cervanovej. Napokon mu za neodovzdanú potvrdenku o pracovnej neschopnosti súd udelil dostačujúci trest 9 mesiacov nepodmienečne.

Členkou senátu, ktorý nás v súčasnosti znova odsúdil, je jeho priateľka a družka JUDr. Jana Serbová, s ktorou JUDr. Gašparovič žije vo svojom byte. JUDr. Serbová bola od 2.5.2000 do 30.9.2000 tiež predsedníčkou senátu, ktorý mal prejednávať túto vec, avšak nekonal. Štát si v našom prípade nesplnil ani záruku nepreložitelnosti sudcu (JUDr. Vlček), ktorá je jednou zo základných záruk sudcovskej nezávislosti.

Takéto pochybenie zákona je okrem iného uvedené aj v Rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej EŠLP):

Hauschild v. Dánsko (1989) EŠLP konštatoval porušenie článku 6 dohovoru, pretože sudca, už predtým rozhodol o vzatí obvineného do väzby. Základ tohto stanoviska spočíval v tom, že rozhodnutie o väzbe musí brať do úvahy indíciu zavinenia, a že by vlastne mohlo ohrozovať objektivitu konania.

Svoju nespokojnosť so zložením senátu som prejavil okamžite pri mojej prvej výpovedi pred týmto súdom, kde som opakovane prehlásil: ***“Akékoľvek zloženie senátu za prítomnosti JUDr. Jany Serbovej možno je v súlade s nejakým zákonom, ale jej prítomnosť v tomto senáte nepredstavuje spravodlivosť, jej účasť tu v tomto senáte prezentuje absolútnu nespravodlivosť. Toto čo sa tu deje, nie je obyčajná nespravodlivosť, toto je krajná nespravodlivosť.”***

Na to som dostal od kamarátky JUDr. Serbovej, od náhradnej sudkyňi JUDr. Blažovej, ktorá tento proces silne ovplyvňovala, s úsmevom radu, nech si podám námietku zaujatosti voči senátu.

Napriek tomu, že som vzniesol námietku zaujatosti, nebola zo strany KS v Bratislave akceptovaná. Ďalší členovia senátu sú bývalí policajti resp. príslušníci VB bývalého Československa. Osoba rovnakého mena, ako sa nachádza dokonca na zozname spolupracovníkov Štátnej bezpečnosti.

“Nezávislosť“ zvyčajne znamená nedostatok predpojatosti alebo predsudkov. V záujme zachovania nezávislosti súdu je aj dôvera, ktorú súdy v demokratickej spoločnosti musia vzbudiť v obvinenom a tiež vo verejnosti ako celku (Fey proti Rakúsku, Séria A č.255-A, str.12, § 30). Moju nespokojnosť so zložením senátu som niekoľkokrát deklaroval podanými námietkami. Každý sudca, u ktorého je dôvodná obava z nedostatku jeho nestrannosti, musí byť vylúčený. Fakt, že sa tak nestalo a že KS v Bratislave rozhodoval v takom zložení, aké nezabezpečovalo jeho nestrannosť, sa odrazil aj na kvalite zdôvodnení vo vypracovanom rozsudku. Už z neho je jednoznačne zrejmé, že súd počas celého konania nemal ani najmenší záujem zaoberať sa vecou tak, ako to prikazuje zákon a v danom konkrétnom prípade aj zaväzujúce právne stanovisko zrušujúceho Federálneho súdu.

Podľa rozsudku z roku 1982 som z obmedzovania osobnej slobody vinný nebol, podľa rozsudku z roku 2004 som vinný i z obmedzovania osobnej slobody.

Podľa rozsudku z roku 1982 som mal /zviazanú !!!/ poškodenú pridržiavať ostatným, aby ju mohli znásilniť, pardon, vykonať na nej súlož, podľa rozsudku z roku 2004 som už páchatelom priameho znásilnenia.

Popritom oba rozsudky vychádzali z jedného trestného spisu a oba senáty pochádzali z toho istého oddelenia 1T Krajského súdu v Bratislave. Dôkazy o vine prevedené v roku 2004 neboli žiadne, mnohé z nosných tvrdení rozsudku z roku 1982 sa preukázali ako nemožné, naopak, obrana obžalovaných sa potvrdila a každým dňom vychádzajú navonok ďalšie nezákonnosti sprevádzajúce toto trestné konanie. Dôkazná situácia v roku 1982 nejaká bola, bola však založená na výpovediach duševne chorého človeka a výpovediach krivých svedkov.

Na str. 86 rozsudku súd poukazuje na okolnosť, že predseda senátu v r. 1982 JUDr. Jozef Bilčík vypočul obhajcov v rámci prípravy pojednávania v roku 1982. Chcel by som tu pripomenúť, že JUDr. Arbét, ako môj obhajca, bol prítomný pri mojom trestnom stíhaní i potom, čo ma policajti Hanko s Hubcejom nechali pri výsluchu dobiť a následne obviniť z trestného činu krivého obvinenia. JUDr. Bilčík o tomto vedel, ale do protokolu, ani do rozsudku to neuviedol, hoci som si na to na hlavnom pojednávaní sťažoval. I stanoviská ostatných obhajcov sú viac než

rezervované voči výrokom JUDr. Bilčíka.

Na str.86, odst. 8 rozsudku súd uvádza: ***"Jednoznačne je potrebné uviesť, že rozsudok NS ČSFR nekonštatuje nezákonnosť dovtedy vykonaných dôkazov, ale ich neúplnosť, resp. že súd v prvom konaní vyhodnotil niektoré dôkazy bez toho, aby ich vykonal."***

Toto vyjadrenie je hlbokým nedorozumením senátu Krajského súdu v Bratislave s jeho nadriadeným orgánom NS ČSFR.

Záruky sudcovskej nezávislosti smerujú k nestrannosti súdneho rozhodovania. Napriek tomu nie je medzi zárukami sudcovskej nezávislosti a nestrannosti súdneho rozhodovania priama úmera. Zabezpečenie nestrannosti súdneho rozhodovania preto vyžaduje aj ďalšie záruky ako sudcovskú nezávislosť. Tieto môžu byť subjektívneho a objektívneho charakteru. Subjektívna stránka sa týka osobnej nestrannosti členov príslušného súdu a objektívna stránka sa týka otázky, či spôsob ako je senát zložený a organizovaný alebo či sukcesia funkcií niektorého z jeho členov môžu vyvolať pochybnosti o nestrannosti súdu alebo tohto jeho člena. Ak sú odôvodnené pochybnosti tohto druhu, i keď tu zo subjektívneho hľadiska nie sú konkrétne príznaky zaujatosti určitej osoby, dochádza k neprípustnému ohrozeniu dôvery, ktorú súdy musia používať v demokratickej spoločnosti. Subjektívne posúdenie sa tu musí podriadiť následnému prísnejšiemu objektívnemu posúdeniu. V mnohých rozhodnutiach sa potom opakuje známa citácia "justice must not only be done: it must also be seen to be done" (z rozsudku Campbell a Fell § 77, Delcourt c. Belgicko, rozhodnutie zo 17.1.1970). Z tohto vyplýva, že javová stránka je pre posúdenie nestrannosti niekedy dôležitejšia ako obsahová.

Sudca síce vyjadruje svoje pohnútky k vydaniu súdneho rozhodnutia v jeho odôvodnení, ale skutočné motívy sú veľakrát skryté. V praxi je preto dôležité posudzovať zaujatosť sudcu v prípadoch, keď to bude jasné z jeho postojov v priebehu konania a z obsahu rozsudku.

Celkový počet priamych svedeckých výpovedí v tomto konaní je 76, z toho asi 50 svedkov súd vypočúval opakovane potom, čo sa menili senáty, ich predsedovia a členovia. Súčasťou spisu je niekoľko desiatok znaleckých posudkov, z ktorých sa tie kľúčové pred týmto súdom jednoducho neobjavili, pretože ktosi ich pred nami skrýva. Na naše opakované žiadosti nám predsedkyňa senátu odpovedala: "Ja som prokuratúru o tieto spisy žiadala najmenej 3x, ja ich viac prosím nebudem !"

Ďalších 81 výpovedí svedkov bolo v tomto konaní prečítaných. V obnovenom pojednávaní po roku 1990, potom, čo korunný svedok Ing. Igor Urbánek stratil pamäť, sa objavila jedna jediná výpoveď /sv. Prieložná/, ktorá smerovala proti obrane obž. Kocúra. Musím však upozorniť, že dôveryhodnosť tejto svedkyne bola pochybná pre súd už v roku 1982.

Samotný obsah trestného spisu je natoľko rozporuplná a diletantská práca orgánov činných v prípravnom konaní, že už len porovnaním oboch rozsudkov Krajského súdu v Bratislave, t.j. z roku 1982 a z roku 2004 dochádza k zásadným rozporom.

Senát Krajského súdu sa ocitol v dôkaznej tiesni, keď sa uspokojil len s púhym konštatovaním viny bez toho, aby ju právne zdôvodnil, vyhodnotil dôkazy, svedkov a odstránil rozpory. Ak by sa o to aj náhodou pokúsil, musel by uznať, že Krajský súd v Bratislave v roku 1982 odsúdil psychicky chorého človeka a s ním aj ďalších nevinných.

Pri prejednávaní sa niektorí zo senátu neštítali, a to najmä v prestávkach, pred našimi obhajcami o nás vyjadrovať opovrhnutia hodným spôsobom. Obhajcovia boli prítomní pri vyhlásení jedného z členov senátu, ktorý uviedol "ja by som im zobral tituly".

V prípade Boekmans c. Belgicko dospela komisia k záveru, že aj keď má sudca

pochopiteľne svoje vlastné pocity, aj v priebehu konania, nemôže sa nimi riadiť ani pri súdnom konaní ani pri vytváraní právneho názoru. Prejavy vlastných pocitov môžu vážne ohroziť vonkajšie zdanie neustrannosti sudcu. Rovnako aj vyhlásenie senátu že svedkovia, ktorých navrhovala obhajoba a ktorí vypovedali v môj prospech sú nepravdivé, avšak zdôvodnenie alebo preukázanie toho, že svedkovia klamali neexistuje, jednoznačne preukazuje, že súd, ktorý ma súdil nespĺňal podmienky neustranného súdu. Súd sa predovšetkým má zaoberať objektívnym hodnotením dôkazov, a nie rozoberať ich vierohodnosť alebo nevierohodnosť. Nezáujem súdu preskúmať celú vec náležite v intenciách rozhodnutia Federálneho súdu, nenaznačuje nič iné ako nedôslednosť a nezáujem vec objektívne posúdiť a preto takýto senát nemôže obstať ako senát nezaujatý.

Zásada rovnosti

Rozhodnutia ESLP:

Kerojävi v. Fínsko (1995) porušenie čl. 6 dohovoru, pretože bol jednej strane odoprený prístup k závažným dokumentom zo súdneho spisu.

Podstatnou myšlienkou zásady rovnosti je, že súdy musia vyvinúť náležité úsilie, aby zabezpečili efektívne uplatňovanie práv zaručených čl. 6.

Zásada "rovnosti zbraní" bola v našom procese porušovaná od samého začiatku. V roku 1982 neboli pripustení svedkovia obhajoby a v súčasnosti nám bol odoprený prístup k vyšetrovacím spisom z rokov 1976-1981, ktoré svojim obsahom tvoria doslova kľúčové dôkazy.

Dňa 25.3.2004 mi zo strany KS v Bratislave bolo oznámené, že nemám prístup do spisového materiálu a nebudú mi vyhotovované ani výpisy z neho. Po podaní sťažnosti predsedníčke Krajského súdu a daní na vedomie Ministrovi spravodlivosti, mi bolo oznámené, že fotokópie, ktoré som žiadal, si mám prísť prevziať. Po ich prevzatí som zistil, že mi neboli dané k dispozícii listiny, ktoré sú zásadného významu.

Spisy, ktoré sme dostali k dispozícii na základe rozhodnutia NS ČSFR /Hrmo a spol., Krivé obvinenie sp. zn.: Vp 38/81, Vozárová a ďalšie/, sme dostali nekompletné, tieto spisy neboli zažurnalizované a k mnohým dokumentom, ktoré sme pri oboznamovaní sa so spisom hľadali, sme sa nikdy nedopátrali. Toto priznala sama predsedníčka senátu vo svojom liste zo dňa 25.3.2004 sp. zn.: Z-21T 36/90, ktorým nám ešte pred doručením rozsudku odoprela štúdium spisu a možnosť vyhotovenia kópií, pretože **"spisy treba skompletovať a zažurnalizovať"**. Nemali sme právo, oboznámiť sa so spisom, ktorý bol zažurnalizovaný a kompletný?

Napr.: V spise Hrmo a spol. chýba korunné svedectvo Husajna Hassana Awni, ktorý bol svedkom únosu a poznal únoscov Ludmily Cervanovej, chýbajú tam výpovede ďalších svedkýň Heleny Miklošiovej a Dany Miezgovej, i ďalšie konfrontácie i opoznávania. Aj tieto spisy sú pre nás stále tajné, teda súd nerešpektoval naše základné práva, na ktoré poukázal Federálny súd už v roku 1990.

Už pri študovaní spisového materiálu, v čase, keď nám bol umožnený prístup do spisu, som zistil, že súd nedisponoval (podľa tvrdenia predsedníčky senátu) kompletným spisovým materiálom, pričom skutočnosť, že listiny, ktoré som v spise našiel a neboli mi vydané fotokópie tak ako som žiadal, vo mne budí podozrenie, že predtým ako nám bol určený termín štúdia spisu, boli niektoré dôležité listiny zo spisového materiálu vybraté, aby sme sa nemohli oboznámiť s ich obsahom. Tejto skutočnosti nasvedčuje aj to, že spis nebol zažurnalizovaný. Tento úkon súd robí na začiatku konania a rozhodne nie na jeho konci. Samotné skonštatovanie, že spisový materiál nie

je kompletný zo strany predsedníčky senátu, je absurdné, pretože sa nijakým spôsobom nesnažila zabezpečiť jeho doplnenie a uspokojila sa len so suchým konštatovaním o jeho nekompletnosti.

Základným aspektom práva na spravodlivé súdne konanie by mala byť kontradiktórnosť trestného konania vrátane prvkov, ktoré sa týkajú konania, a rovnosť zbraní obžaloby a obhajoby. Právo na kontradiktórne konanie v trestných veciach znamená, že obžaloba a obhajoba musí mať možnosť oboznámiť sa a vyjadriť sa k obsahu spisu a dôkazom predložených proti stranou. V súdnom konaní má byť zabezpečené rovnaké postavenie účastníkov, tak ako to vyplýva z prípadu Szwabowitz c. Švédsko (rozhodnutie z 30.9.1959), na základe ktorého sa rovnaké postavenie účastníkov súdneho konania prejavuje jednak v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, spôsobe a rozsahu dokazovania ako aj iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie rovnosti zbraní z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávania dokazovania je dôležité vo vzťahu k zabezpečeniu spravodlivého súdneho procesu. Ide o navrhovanie dôkazov, svedeckú spôsobilosť a znalecké dokazovanie. Navrhovanie dôkazov je spojené s princípom dôkazného bremena, berúc do úvahy fakt, že v tomto smere je daný pomerne široký priestor pre voľnú úvahu prejednávajúcemu senátu, mal by vždy posúdiť, či nevypočutie svedkov alebo vykonanie iných dôkazov nestavia účastníkov konania do jasne nevýhodnejšej pozície. V celom našom procese boli použité nezákonným spôsobom získané dôkazy.

V stručnosti poukážem na niekoľko z nich. Ide o porušenie zákazu inkriminácie vlastnej osoby, odvodené z čl.6, ods.1 Európskeho dohovoru v spojení z čl.6, ods.2 Európskeho dohovoru. Tento prípad riešil Súd vo veci Allan c. Spojené kráľovstvo (rozhodnutie z 5.11.2002).V našom prípade bolo bežným postupom vyšetrovateľov, že na obvineného vo vyšetrovacej väzbe "nasadili" spoluväzňa, ktorý bol nielen konfidentom, ale aj vyšetrovateľom a mal zabezpečiť svedectvo proti nám. Stalo sa, že u viacerých z nás sa vymenil ten istý spoluväzeň - konfident, ktorý po inštruovaní vyšetrovateľmi buď na niektorých z nás "pritlačil" a buď psychickým alebo fyzickým nátlakom vynútil údajné priznanie obžalovaného. Na základe takýchto "svedectiev", ktoré predstavovali rozhodujúci dôkaz proti nám, súd rozhodoval o našej vine. Tieto skutočnosti sú obsahom spisového materiálu a vyjadruje sa k nim aj Doc. Dobrotka pri svojej svedeckej výpovedi. V našom prípade boli používané dôkazy zabezpečené bez akýchkoľvek záruk, ktoré by musel mať riadny policajný výsluch vrátane prítomnosti právneho zástupcu a zvyčajnej opatrnosti. Dôkazy získané v rozpore s vôľou obžalovaného a ich použitie pred súdom zasiahlo do práv obžalovaných v zmysle práva neobviňovať samého seba. Využívaním takýchto metód došlo k porušeniu čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru.

Brázda bol duševne chorým človekom už v roku 1981. Konečne po 24 rokoch bolo uznané to, na čo sme poukazovali už v roku 1981, že Brázda nebol duševne v poriadku už v prípravnom konaní.

Namiesto toho, aby sa nám Krajský súd v Bratislave ospravedlnil za výroky "súdneho znalca", ktorý v roku 1982 prehlásil, že Brázdu už preliečili a tento je schopný ďalšej účasti na pojednávaní, kde boli 4 návrhy na tresty smrti, namiesto toho senát JUDr. Soni Smolovej nás opäť uznal za vinných, tentoraz už bez prítomnosti Brázdu.

Pritom zo spisu je zrejmé, že Brázda bol spúšťacím mechanizmom pre uväznenie ďalších troch obžalovaných /mňa, Lachmanna a Dúbravického/, ktorí boli neskôr aj odsúdení. Pritom dôvody na ich väzobné stíhanie boli bludmi psychicky chorého človeka. Tieto bludy si osvojili vyšetrovatelia, ktorí ich podsúvali ďalším obvineným, čo na hlavnom pojednávaní potvrdil i svedok Hubcej /viz. zápisnica z hlavného pojednávanía zo dňa 24.10.2003, str. 49, čl. 1218, asi v strede strany/: ***"Ja som mu kládol otázky v tom smere, že akej činnosti sa dopustil ten alebo ten, keďže mali byť spolu."***

Súd má hodnotiť dôkazy a v záujme zistenia objektívnej pravdy je povinný vykonať všetky dôkazy navrhované ako obžalobou, tak obhajobou. Neprichádza do úvahy, aby súd selektoval dôkazy, ktoré potvrdzujú, alebo vyvracajú vinu, tak ako je to príznačné pre tento súd. Ani napriek našim viacerým opakovaným pripomienkam a návrhom nezabezpečil a nevykonal dokazovanie, tak ako mu to bolo uložené v rozhodnutí Federálneho súdu.

Krajský súd hodnotil dôkazy tak, že sa obmedzil na púhe konštatovanie, či výpovede svedkov obhajoby považuje za dôveryhodné, alebo nie. Svedkov, ktorí vypovedali v môj prospech považoval za nedôveryhodných lebo nesvedčili v roku 1982. Na str. 87 odst. 5 rozsudku sa uvádza: ***"Rovnaká situácia bola aj pri tvrdeniach svedkov obžalovaného Beďača o oprave motorového vozidla, ktorí po dlhej dobe až tomuto senátu prezentovali doklady, ktoré priamo nehovoria o stave a pojazdnosti vozidla obžalovaného. Senát nepovažoval tieto výpovede za pravdivé."***

Stav nepojazdnosti môjho auta v júli 1976 potvrdili na hlavnom pojednávaní svedkovia môj brat Ing. Imrich Beďač, svedok Ivo Bis, svedkyňa Jarmila Bisová, svedok Milan Cvopa, môj otec Imrich Beďač i moja matka Kornélia Beďáčová. Ešte v prípravnom konaní bol vypočutý Ing. Jozef Sláma, ktorého výpoveď bola čítaná. Malo byť slušnosťou súdu takéto názory a výroky dôkazne podoprieť.

Neviem o čo opiera svoje tvrdenie súd, že títo svedkovia prezentovali doklady až tomuto senátu. Svedok Ivo Bis sa bol v roku 1981 prihlásiť za svedka v tejto veci úplne sám. Z budovy VB v Nitre ho však policajti vyhnali so slovami: "Practe sa odtiaľto, my nepotrebujeme svedkov obhajoby, my potrebujeme svedkov obžaloby." Až potom sa ohlásil mojim rodičom.

Dňa 4.2.1985 prebiehalo na Krajskom súde v Bratislave rozhodovanie o povolení obnovy konania sp.zn.: 1T6/82. V tomto konaní sp. zn.: 1NT 25/84 boli vypočutí i svedkovia manželia Bisoví. Ich výpovede však Krajský súd v Bratislave vyhlásil za nedôveryhodné, pretože si nepamätali, aké bolo počasie dňa 9.7.1976 a nepamätali si tiež, čo mali v ten deň oblečené. Okrem iného v odôvodnení zamietavého stanoviska súdu, ktorému predsedal JUDr. Vranka som bol "usvedčený" Urbánkom, Škrobánkom, Benovou a ďalšími, čo bola pre mňa od vyhlásenia právoplatnosti rozsudku ďalšia novina, ale najmä opäť v tomto konaní zarezovali pachové stopy a to aj napriek tomu, že NS SSR tento dôkaz neprijal ešte v roku 1983. S právnym názorom NS SSR si JUDr. Vranka nerobil žiadne starosti, hoci bol ním prísne viazaný a bol povinný ho rešpektovať.

Nie je teda pravdou, že tento dôkaz bol predložený až tomuto senátu. Neznalosť tohoto spisu považujem za krajnú nezodpovednosť.

Doklady, ktorými som preukázal súdu nákup autolaku zo dňa 13.7.1976, ktorým bolo moje auto Fiat 500 v auguste roku 1976 opravené jasne dokazujú, že toto auto nemohlo byť opravované mesiac pred kritickým dňom, ako to tvrdil obžalovaný Lachmann na hlavnom pojednávaní v roku 1982 a ktorého výpoveď si JUDr. Bilčík s radosťou osvojil, hoci som ponúkol k vyvráteniu tohto tvrdenia asi 20 svedkov.

Je pravdou, že som doklady vystavené na moje meno odovzdal až tomuto senátu, ale za to, že pojednávanie od obnovenia procesu trvalo 14 rokov, ja nenesiem žiadnu zodpovednosť. Za to nesie zodpovednosť Krajský súd v Bratislave. Keby sa bol súd ukončil skôr, bol by som ich určite odovzdal pred skončením dokazovania. Konštatovanie súdu, že svedkovia sú nedôveryhodní priamo naznačuje, že ich označil za klamárov, aj keď nepreukázal nijakým spôsobom, že klamali. V takom prípade by bol senát povinný v zmysle poučenia pri svedeckej výpovedi, vyvodiť voči svedkom trestnoprávne následky ich nepravdivých tvrdení. To, že tak

nespravil, znovu poukazuje na fakt, že nejde o nestranný súd.

Ďalším porušením práva na spravodlivý proces a to konkrétne v mojom prípade bol dôvod, že som bol odsúdený pre iný trestný čin než aký bol uvedený v obvinení a to bez toho, aby som mohol v novej právnej kvalifikácii zaujať svoje stanovisko. Podľa rozsudku z roku 1982 som z obmedzovania osobnej slobody vinný nebol, podľa rozsudku z roku 2004 som vinný i z obmedzovania osobnej slobody.

Podľa rozsudku z roku 1982 som mal /zviazanú !!!/ poškodenú pridržiavať ostatným, aby ju mohli znásilniť, pardon, vykonať na nej sulož, podľa rozsudku z roku 2004 som už páchatelom priameho znásilnenia, hoci v spise prípravného konania sa nič nezmenilo

V rámci kontradiktórnosti procesu moje právo na obhajobu môže byť efektívne len v prípade, ak súd vypočuje argumenty k alternatívne obvineniu. Keďže som sa o novom obvinení dozvedel až po vynesení rozsudku, kde som bol odsúdený za iný trestný čin ako v konaní v roku 1982. Nedozvedel som sa ani aké nové skutkové okolnosti nastali a aké dôkazy súd presvedčili, že som spáchal iné trestné činy. Keďže som nebol podrobne informovaný o povahe a dôvode obvinení, a nemal som primeranú dobu a možnosť na prípravu obhajoby, vzhľadom k týmto obvineniam, došlo k porušeniu čl.6 ods.3 písm.a/ a b/ Európskeho dohovoru spoločne s ods.1 tohto článku, ktorý sa týka spravodlivého procesu. Právo na primeraný čas a možnosti na prípravu obhajoby je úzko spojené s právom na podrobné oboznámenie s obvinením (prípady Pélissier a Sassi c. Francúzsko 1999, Chichlian a Ekindjian c. Francúzsko 1989). Rovnako ako ja, ani osoby v týchto prípadoch neboli oboznámení s novou obžalobou, (**nebola prokurátorom vznesená nová obžaloba a ani nám nebola doručená**) a následne nemali ani primeraný čas a možnosť na prípravu novej obhajoby. V rámci práva na prípravu obhajoby vyvstáva právo nahliadať do spisu a byť zoznámený so všetkými dôkazmi vykonanými v priebehu trestného konania. Na prípravu obhajoby je potrebný primeraný čas a možnosti jej prípravy. Akékoľvek obmedzovanie prístupu do spisu príp. zabránenie prístupu k nemu, je protizákonné. Táto protizákonnosť ako je vyššie uvedené, náš proces sprevádzala. Nepripustným je odopretie zverejnenia dôkazov, ktoré boli v našom konaní označené ako tajné. Rovnako ako vo veci Rowe a Davis c. Spojené kráľovstvo, nastala aj u nás situácia, kedy sa v priebehu hlavného konania obžaloba rozhodla, že si pre seba ponechá vo verejnom záujme niektoré relevantné dôkazy. Postup, keď sa obžaloba sama snaží posúdiť význam informácií zatajených obhajobe a s odkazom na verejný záujem tieto informácie zatají, je nevyhovujúci a v rozpore s čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru. Súd svojim nekonaním v tomto smere podržal rozhodnutie prokurátora a nedomáhal sa zverejnenia týchto dôkazov aj keď mal povinnosť veľmi pozorne preskúmať, či tieto dôkazy boli alebo mohli byť relevantné pre argumentáciu najmä v tom ohľade, že sme mnohonásobne žiadali odtajnenie listín. Predsedníčka senátu sa obmedzila na suché konštatovanie, uvediem jej vlastnými slovami “ja som listiny od prokuratúry žiadala najmenej trikrát, viac sa prosiť nebudem“. Akú hodnotu má súd ktorý sa musí “prosiť“ prokurátorovi o doloženie listinných dôkazov ktoré by jednoznačne napomohli zisteniu objektívnej pravdy? V tomto prípade by rozhodne väčší význam mal byť prisúdený záujmu spravodlivosti oproti váhe verejného záujmu na utajení dôkazov a záujmu obžaloby.

Preto, aby moja obhajoba v odvolacom konaní bola efektívna bolo nevyhnutnosťou mať k dispozícii odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia, ktoré by spĺňalo zákonom stanovené náležitosti. Rozsudok vypracovaný predsedníčkou senátu je dokument, ktorý vystihuje jej postoj k prejednávanej veci a jej následné konanie jednoznačne zodpovedá profesionálnej úrovni senátu

Krajského súdu v Bratislave. Som presvedčený, že aj keď štrasburské orgány ochrany práva v zásade nepreskúmajú obsah odôvodnenia súdnych rozhodnutí, spravia výnimku tak ako sa stalo už niekoľkokrát v prípadoch, kde sa vnútroštátne súdy dopustili jasného omylu (Fouquet c. Francúzko 1996).

Práve vo vyhotovenom rozsudku, v ktorom predsedníčka senátu iba konštatuje výpovede svedkov a nezaoberá sa dôvodom zmeny svedeckých výpovedí, prečo k tejto zmene došlo a ktorá zo zmenených výpovedí je v ich prípade pravdivou. Tvrdí, že "uverila" svedectvám z prípravného konania ale vôbec sa nezaoberala skutočnosťou, že po roku 1989 svedkovia zmenili a tým spochybnili svoje výpovede, z dôvodu vyvíjania nátlaku, vyhrážok, či sugescie (Urbánek, dňa 25.11.1992, str.42 rozsudku, Škrobánek, 22.2.1994, str.44 rozsudku, Okenka, 15.1.2003, str.49 rozsudku, Gallo, 1.10.2002 priznal, že nevie či diskotéka bola 9.7.1976, str.49 rozsudku, Hlavanda, 27.11.1992, str.50 rozsudku, Tokár, 22.10.2003, str.51 rozsudku). Okrem toho, výpovede týchto svedkov vznikli až v roku 1981, teda po piatich rokoch od zahájenia trestného stíhania. Tieto výpovede navyše odporujú výpovediam pôvodných svedkov z roku 1976.

Na str. 11 napadnutého rozsudku súd uvádza, že vypočul ako svedka JUDr. Ota Hanka. Ďalšia krajná nepresnosť rozsudku, **tohto svedka súd nikdy nevypočul**, hoci sme sa vypočítia mjr. Hanka výslovne domáhali. Tento svedok stál pri manipuláciach dôkazov týkajúcich sa svedka Lukáča Karabínoša a to tak v roku 1976 vo vyšetrovaní obv. Hrma a spol. ako i v rokoch 1981-2 vo vyšetrovaní obv. Brázdu a spol. Za prítomnosti tohto svedka - policajta som bol pri výsluchoch psychicky i fyzicky ubíjaný.

Naviac, tento svedok v zásadných veciach na hlavnom pojednávaní v roku 1982 pred senátom JUDr. Bilčíka klamal, keď tvrdil, že počas nezákonných výsluchov v roku 1981 oni /vyšetrovatelia a eštébaci/ žiadne výsluchy neprevádzali, ale chodili mi čítať dopisy od manželky a rodičov, ktoré mi zadržali. Poukazujem na trestný spis zn.: Vp 38/81, ktorý je súčasťou tohto konania, kde "majori" Hubcej s Hankom priznávajú 18 výsluchov.

Na str. 85 posledný odstavec rozsudku: **"Súd neuveril obhajobným tvrdeniam obžalovaných, že išlo o vykonštruované obvinenie, akýsi komplot proti ich osobám, na ktorom sa podieľali orgány činné v trestnom konaní, ktoré násilím či už fyzickým, ale najmä psychickým vynútili na jednotlivých obžalovaných a svedkoch doznávajúce a usvedčujúce výpovede."**

Ako je možné, že v rozsudku nie je ani len spomenutý dôležitý znalec Doc. PhDr. Gejza Dobrotka CSc. znalec Ministerstva spravodlivosti SSR, ktorého sociálna prognóza vôbec nevyšla a ktorý odporučil vykonať popravu na štyroch obvinených? Takmer 20 % zdôvodnení pôvodného rozsudku 1T6/82 sa opieralo o výlevy tohto znalca, plateného konfidenta štátnej bezpečnosti, ktorého sociálne prognózy v roku 1982 spoľahlivo nahradili všetky chýbajúce dôkazy.

Dňa 15.9.1993 tento znalec potvrdil pred senátom JUDr. Vlčeka, že vyšetrovanie prípadu Cervanová bolo nezákonné. Znalec bol členom analytického tímu, tzv. päťky, ktorá do fyzického a psychického ubíjania obvinených zapojila nielen recidivistov a sadistov z radov trestancov, ale aj na smrť odsúdených vrahov. Doc. Dobrotka vtedy vypovedal: "Vedel som od vyšetrovateľov, že nasadili do vyšetrovania Janžetiča a **vedel som, že nasadili dokonca aj sadistu**, myslím, že išlo o Fagana. Toto som im vytkol / pozn.: analytickému tímu/."

Senát Krajského súdu v zmysle čl.6 ods.3 písm.d), v zmysle aspektov práva na riadne dokazovanie mal vypočuť alebo konfrontovať svedkov a predvolať a vypočuť svedkov

v prospech obhajoby za rovnakých podmienok ako svedkov v prospech obžaloby. Mnoho svedeckých vyhlásení bolo iba prečítaných, pričom naše odsúdenie bolo založené na takto vykonaných dôkazoch. Svedkovia, ktorí boli vypočúvaní v prípravnom konaní, boli vypočúvaní v neprítomnosti nás obvinených a tým nebol zabezpečený kontradiktórny proces a v konečnom dôsledku kontradiktórny nebol ani súdny proces ktorý prebehol. Dôkazy o ktoré sa súd opiera musia byť v zásade predložené pred obvineného na verejnom konaní ku kontradiktórnej diskusii. Zabezpečenie spravodlivého charakteru vykonávania dôkazov a spravodlivého charakteru konania musí byť pre súd prvoradé (Doorson proti Holandsku, 1996, Van Mechelen a iné.). Článok 6 ods. 1 a 3 písm.d) Európskeho dohovoru prikazuje poskytnúť obžalovanému primeranú a dostatočnú možnosť spochybníť svedectvo proti nemu a vypočuť svedka v okamihu tejto výpovede alebo neskôr. Práva našej obhajoby boli obmedzené spôsobom nezlučiteľným so zárukami čl.6 Európskeho dohovoru, pretože odsúdenie sa v rozhodujúcej miere opiera o výpovede svedkov, ktorých sme ani v štádiu vyšetrovania ani v priebehu súdneho konania nemali možnosť vypočuť alebo dať vypočuť (Saidi proti Francúzku, 1993, Unterpertinger proti Rakúsku, 1986). Štrasburské orgány ochrany práva jednoznačne hodnotia ako porušenie čl.6 ods.3 písm.d) Európskeho dohovoru, ak na hlavnom pojednávaní bola prečítaná výpoveď svedka, ktorá mala rozhodujúcu alebo významnú, či aspoň "určitú úlohu" pri uznaní obvineného za vinného a nebola vykonaná kontradiktórnym spôsobom. Toto platí aj vtedy, ak nebolo možné vypočuť svedka napr. z dôvodov jeho smrti (Farrantelli a Santangelo c. Taliansko, 1996) ale aj v prípade oprávneného odmietnutia výpovede svedkom (Unterpertinger c. Rakúsko, 1986). Porušenie našich práv pociťujem jednoznačne v tom zmysle, že sme nemali adekvátnu a dostatočnú možnosť spochybníť výpovede, na základe ktorých sme boli odsúdení aj keď možno v rozhodnutí súdu zohrali len určitú úlohu pri uznaní za vinných. Svedecké dokazovanie prebiehajúce a vykonané v našom procese bolo rovnako neprípustné ako množstvo iných pochybení ktoré súd vykonal.

Na str. 67 odst.3 napadnutého rozsudku cit.: ***"Nebolo možné vzhľadom na pokročilú hnilobu zistiť drobné stopy násilia. Pri prehliadke pohlavných orgánov neboli zistené žiadne stopy násilia, ktoré by svedčili o násilí hrubom, povrchové známky nebolo možné zistiť."*** Takéto hodnotenie dôkazov považujem za úmyselne zavádzajúce, naviac je v rozpore so súdnou zápisnicou, pretože znalec na hlavnom pojednávaní na otázky, ktoré mu boli položené musel priznať aj priznal, že mŕtvola, ktorú pitval MUDr. Kokles znásilnená nebola, preto formulovali vo svojom posudku súlož a nie znásilnenie /viz. číslo listu 1000, zápisnica z hlavného pojednávania zo dňa 4.2.2003 str. 15, 2. odstavce zosponu/. Naviac, rozlíšiteľnosť povrchu vonkajších genitálií zostala zachovaná, pretože orgány, ktoré neboli vystavené priamemu pôsobeniu vody a vzduchu hnilobne zmenené ešte neboli. Popis anulárneho hymenu s trhlinou siahajúcou až k báze, s hladkými okrajmi, zakladá jednoznačný dôkaz, že pohlavné orgány neboli hnilobne zmenené tak, ako to znalec uviedol vo svojom doplnku na čl. 3211. V zápisnici z hl. pojednávania zo dňa 4.2.2003, čl. 1001, str 16, odst. 3 je uvedená priama protokolácia výpovedi MUDr. Porubského:

"Mohli sme preto vzdor hnilobným zmenám posúdiť stopy násilia aj na vonkajších genitáloch, ktoré sme nenašli."

Svedecká výpoveď MUDr. Porubského bola niekoľkokrát menená, pričom jej modulovanie vyznelo v náš neprospech. Dokument MUDr. Porubského bol objednávkou, ktorá mala presné určenie, presné zadanie, pričom záver bol ako som vyššie uviedol, dodatočne modifikovaný.

Čo súd mal vykonať a nevykonan?

1/ Bola mŕtvola ženy vyťahnutá z rieky Čierna Voda dňa 14.7.1976 identifikovaná? Odpoveď je jednoznačná - nebola. L. Cervan identifikoval len predmety, ktoré patrili jeho dcére L. Cervanovej. S touto otázkou sa mal v obnovenom konaní zaoberať tento senát. Prečo tak neurobil sa treba spýtať senátu.

Ja som žiadal vypočuť pplk. Jiskru, závažnosť jeho vypočutia sa preberala ešte na NS ČSFR v Prahe v roku 1990.

Prečo nebol daný návrh súdu na vyžiadanie znaleckého posudku o rozklade mŕtvoly vo vode za konkrétnych podmienok v dobe činu, ktorý doporučil NS ČSFR?

Dodnes nie je známe, čo sa dialo s nájdenou mŕtvolou v noci zo 14. na 15.7.1976, a kde bola odložená a kým identifikovaná, pretože na ústav súdneho lekárstva bola privezená ráno

15.7.1976, už identifikovaná ako Ľudmila Cervanová podľa predmetov.

Dodnes nie je zo spisu známe, kto ukazoval pplk. Ľudovítovi Cervanovi predmety, ktoré mali patriť jeho dcére.

Povinnosťou súdu bolo vypočuť pplk. Slopovského a pplk. Jiskru, ktorí jediní mohli vedieť, kde sa nájdená mŕtvola odviezla, kde a kým mala byť identifikovaná a kto mal ku nej prístup.

Ak by to "náhodou" nevedeli, bolo povinnosťou súdu toto zistiť. Ak sa tieto dôkazy znehodnotili, nesie za ne zodpovednosť štát.

2/ Kto dal súhlas na spopolnenie údajnej mŕtvoly L.C.? Spopolnenie mŕtvoly sa pred uzatvorením prípadu nikde na svete nepovoľuje. Ak to bol prokurátor, nesie za to zodpovednosť prokurátor. Ak je prokurátor štátny orgán, nesie za toto rozhodnutie zodpovednosť štát.

Povinnosťou súdu bolo zistiť, kto mal na znehodnotení tohto dôkazu záujem.

3/ Boli Čerman s Andrášikom na spoločenskom večeri v Mlynskej Doline dňa 9.7.1976, ako im to podsunul pplk. Pálka, alebo dňa 8.7.1976, ako to dokladovali sestry Cohenové? Povinnosťou súdu bolo preštudovať archívy MV v Levoči, kde sú /v ôsmich veľkých plechových krabiciach/ uchované spisy prípravného konania a výpovede všetkých účastníkov diskotéky z roku 1976. Ak by sa tieto doklady nenašli, zodpovednosť za stratené prípadne znehodnotený dôkazy nesie štátny archív, teda za znehodnotený dôkaz preberá zodpovednosť štát.

4/ Bolo niekedy preukázané, že Dúbravický poznal miesto Andrášikovho bytu v Lamači? Nebolo. Povinnosťou súdu bolo sa s touto nemožnosťou vysporiadať.

5/ Bolo niekedy preukázané, že František Čerman si ponechal kľúče od privátu na Varínskej ulici?

Nebolo. Výpoveďou pani Turčanovej v prípravnom konaní bolo dokázané, že obaja podnájomníci, teda tak Čerman ako aj Andrášik kľúče od privátu pani domácej pri odsťahovaní riadne vrátili.

6/ Bolo niekedy preukázané, že násilnosti popisované v obžalobe a rozsudku sa odohrali v dome p. Anny Turčanovej vo Varínskej ul. v Bratislave?

Nebolo. Privát na Varínskej ulici bol ďalší z bludov psychicky chorého Romana Brázdu, ktorý nemohol vedieť a ani nevedel, že Čerman sa Andrášikom na tomto priváte už 2 mesiace nebývali. Na hlavnom pojednávaní v roku 1982 p. Turčanová prehlásila: "Keby mi niekto šnôru /10 metrov/ na prádlo vymenil, nemusela by som si to všimnúť, keby mi ju niekto zobral, určite by som si to všimla."

Okrem nej vykonštruované orgie na priváte vylúčili skutoční podnájomníci, ktorý privát 9.7.1976 obývali. Boli to svedkovia Zelmanová, Tomašovičová a Vámoš,

7/ Kto prevádzal výsluch Lýdie Cohen na československom zastupiteľstve v Paríži v roku 1982?

8/ Bolo preukázané na hlavnom pojednávaní alebo v prípravnom konaní, že moje auto

Fiat 500 žltej farby bolo 9.7.1976 videné v Bratislave či už v Mlynskej doline, alebo vo Varínskej ulici?

Nebolo. V žiadnom štádiu trestného konania sa nič také nepreukázalo. Naopak, v prípravnom konaní nikto nepoznal ani typ môjho auta, ani jeho farbu. Jeho nepojazdnosť jednoznačne dokázali najmenej siedmi svedkovia.

Ako je možné, že počas prípravného konania Brázda, Lachmann a Janžetič popisovali moje auto ako červený Fiat 600? Nemal sa s týmito otázkami zaoberať senát?

9/ Bolo niekedy preukázané, že Miloš Kocúr dňa 9.7.1976 nebol v práci?

Nebolo. Jeho prítomnosť na pracovisku bola preukázaná smenovkou, jeho prítomnosť potvrdili svedkovia Halachy a Tarko a navyše, deň 9.7.1976 bol jeho nástupným dňom do práce, ak by bol z nej utiekol hneď v tento deň, neušiel by pozornosti svojich nadriadených.

Okrem toho 6 ďalších svedkov Michal Luprich, Dáša Luprichová, František Daňo, Jozef Daňo, Dagmar Daňová, a Jozef Šuba preukazuje pritom jeho účasť na pikniku na štrkovisku v Ivánke pri Nitre v noci z 9. na 10. júla 1976 v podpore s hlásením o počasí Slovenského hydrometeorologického ústavu.

10/ Bolo niekedy preukázané, že Viera Zimáková svojvoľne opustila stanový tábor a zúčastnila sa diskotéky v Bratislave?

Nebolo. Všetci svedkovia vypočutí v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní dokázali, že na splave táto svedkyňa kritického dňa skutočne bola a bola od rána i na kúpalisku vo Vyhniach dňa 10.9.1976. Nik nedosvedčil, že svedkyňa tábor 9.7.1976 opustila.

11/ Prečo nebol súdu predložený znalecký posudok hydrobiologického rozboru vody odobratej z rieky Čierna voda dňa 16.7.1976?

Táto expertíza bola vyhotovená a dokazovala, že mŕtvola vytiahnutá z tejto rieky bola utopená v tejto rieke. Existencia tejto expertízy však spochybňuje celú dôkazovú stavbu analytického tímu gen. Pješčaka.

Ak sa táto expertíza stratila alebo úmyselne zničila a zničili ju policajti alebo prokurátor, boli to štátne orgány a zodpovednosť za stratu nesie štát.

12/ Kde bolo miesto únosu E. Cervanovej? Na autobusovej zástavke, tak ako to tvrdil Urbánek v roku 1981, alebo v dvojtretinovej vzdialenosti na úrovni budovy bloku A, tak ako to tvrdili svedkyne Prieložná s Mlynarčíkovou ešte v roku 1976?

Ak súd uveril Igorovi Urbánkovi, ktorý náhle utrpel stratu pamäti, ktorú zase naopak v roku 1981 od roku 1976 bystrozrako získal, ako sa vysporiadal so všetkými svedkami vypočutými ešte v lete roku 1976, medzi ktorých patrí Prieložná, Mlynarčíková, Mrazko, Vanko, Veľký, Komora, Vereš, Babulic Kozák, Čulman, Rizmanová a Klička? Týchto 12 svedkov je pre tento súd taktiež nedôveryhodných?

13/ Kde je pachový protokol z roku 1976? Nikto ho nikdy nevidel a nebol predložený ani znalkyni.

Prečo neboli pachové stopy použité i v prípade Hrmo a spol'?

Akým spôsobom, resp. podľa akej smernice sa snímali pachové odtlačky v roku 1976, keď prvé smernice pre využívanie metódy pachových konzerv v ZNB boli vypracované až v roku 1977 pod VB/F-21/R-77.

Prečo nebol v tomto smere vypočutý nstrž. Rožnovský, ktorý pred súdom v roku 1982 vedome klamal?

Prečo nebol k pachovým stopám pribratý znalec z odorológie, prípadne príslušný ústav?

Ako je možné, že pachové stopy Kocúra a Brázdu boli sňaté i z rifiel, ktoré policajtom dodala matka Cervanovej a s ktorými títo nikdy nemohli prísť do kontaktu?

Ako je možné, že sa stratil policajný protokol, kde policajti s prokurátorom Valašíkom

oboznamovali o zistení pachov na rifliah poškodenej?

Prečo neboli v týchto závažných veciach vypočutí pplk. Jiskra, pplk. Rohan, pplk. Pálka, pplk. Stanko a generál Pješčak?

Pozostalým po Ľudmile Cervanovej boli vrátené gumené rukavice, z ktorých bola zistená krvná skupina B. Ľudmila Cervanová mala krvnú skupinu A. Patrili tieto rukavice Ľudmile Cervanovej alebo patrili niekomu inému? Komu?

Prečo nebola spravená DNA z dvoch depigmentovaných vlasov, ktoré boli zaistené pri náleze mŕtvoly a v súčasnosti sa zrejme nachádzajú v Archívoch kriminalistického ústavu v Prahe.

14/ Prečo nebol vypočutý Ivan Fagan, zločinec, ktorého na psychickú likvidáciu Andrášika najal hlavný ideológ psychoteroru vo väznici MS, eštėbak pplk. Stanko?

Prečo nebol vypočutý hlavný organizátor recidivistov, vrahov a sadistov príslušník ZNV por. Michal Zervan a jeho nadriadení?

Ako je možné, že recidivista Štefan Rigo bol na cele v čase prípravného konania s Čermanom i so mnou?

Ako je možné, že konfident Vladimír Bubák bol v prípravnom konaní na cele so mnou i s Lachmannom?

Ako je možné, že recidivista Janžetič bol na cele v prípravnom konaní s Lachmannom i s Brázdom?

Kto zabezpečil Brázdov pobyt vo väzenskej nemocnici v Brne a postaral sa o likvidáciu jeho naštrbeného duševného stavu?

15/ Ako je možné, že Inšpekcia ministra vnútra dávala súdu o nás vyjadrenie, že žiadne násilie v prípravnom konaní nemohlo byť na nás páchané, pritom s nikým z nás sa nikto z inšpektorov nikdy nerozprával ani nestretol?

16/ Podľa protokolu o náleze mŕtvoly, mala mŕtvoľa vyťahnutá z rieky Čierna Voda ruky zviazané povrazom za chrbtom. Každý, kto videl povraz musel konštatovať, že sa jedná o šnúru na prádlo, ktorá sa nachádza v každej domácnosti. Ako je možné, že tak v prípade Hrmo, v roku 1976, tak aj v prípade Brázda v roku 1981 nik nehovorí o šnúre na prádlo, ale o špagáte, čo je podstatný rozdiel. Hlavný nositeľ týchto informácií mjr. JUDr. Oto Hanko vypočutý nebol.

17/ Prečo boli v roku 1988 zničené všetky doličné predmety nesúce stopy s biologickým materiálom i napriek tomu, že sme si štyria proti tomuto úkonu podali sťažnosti? Pritom Nobelova cena za objav DNA bola udelená už v roku 1986 alebo 1987.

Nechcem pokračovať v ďalších asi stoosemdesiatich otázkach, s ktorými by sa nestranný a demokratický súd mal vysporiadať, ale **ako je možné, že senát Krajského súdu sa o tieto fakty a nezákonnosti vôbec nezaujímal?** Stačí si prečítať zápisnicu z hlavného pojednávania a zamyslieť sa nad obsahom, kvalitou, ale aj množstvom otázok, kladených svedkom predsedníčkou Smolovou.

Od vyhlásenia federálneho rozsudku ubehlo 14 rokov a proces stále nie je ukončený. Nebudem rozoberať dôvody pre ktoré si myslím, že ku dnešnému dňu nebol vynesenej spravodlivý rozsudok, ani dôvody pre ktoré si myslím, že Krajský súd v Bratislave nezvládol alebo nechcel zvládnuť situáciu a porušovaním našich práv a bez relevantných dôkazov nás znovu odsúdil. Faktom je, že pomalé súdne konanie spravodlivosť ohrozuje, často sa cituje anglický slogan: že "justice delayed, justice denied" (pomalá spravodlivosť je odmietnutá spravodlivosť). Navyše predlžovanie súdneho konania veľakrát vyhovuje jednej strane súdneho sporu, čím vlastne súd prestáva byť nestranným, pretože sa takto dostáva "na stranu" jedného z účastníkov súdneho konania. Je nevyhnutné, aby justícia dbala na to, aby spravodlivosť nebola

vykonávaná s priet'ahmi spôsobilými ohroziť jej účinnosť a dôveryhodnosť (Katte Klitsche de la Grange c. Taliansko, 1994). Navyiac, tak ako vyplýva z čl. 6 ods.1 Európskeho dohovoru, prílišná dĺžka konania môže byť vo výnimočných prípadoch dôvodom na jeho ukončenie. Ak konanie nebolo spomalené zložitou veci alebo správaním účastníkov, potom štát objektívne zodpovedá za priet'ahy v konaní. V našom prípade dokonca Ústavný súd vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že došlo k veľmi závažným "doteraz najzávažnejším" priet'ahom v konaní. Priet'ahy v konaní v zásade zakladajú porušenie práva na spravodlivý súdny proces chránený čl.6 ods.1 Európskeho dohovoru. V konečnom dôsledku by práve priet'ahy v konaní zavinené zo strany prejednávajúceho súdu mali byť práve zo strany tohto súdu zohľadnené pri rozhodovaní o vine a pri ukladaní výšky trestu obžalovaným. Prvok priet'ahov v konaní má byť hlavnou poľahčujúcou okolnosťou. Právne absurdné z tohto pohľadu bolo zdôvodnenie rozhodnutia senátu Krajského súdu v ústnom podaní predsedníčky senátu pri vyhlasovaní rozsudku, kde doslova uviedla, že pokiaľ by sme neboli za priet'ahy v konaní zo strany Ústavného súdu finančne odškodnení, naše tresty by boli nižšie. Je smutné, že toto absurdum existuje v dobe, kedy Slovenská republika smeruje do Európy. Porušovanie princípov a to princíp prezumpcie nevinoty, právo na spravodlivý proces, zákaz zmeny k horšiemu, zásadu in dubio pro reo, zákonného využívania právnych a faktických prezumpcií, neprípustnosti nezákonne získaného dôkazu súvisiaceho s porušením práve neobviňovať seba samého, nie je dobrým znakom nezávislosti súdov. Európsky dohovor, ktorého je Slovenská republika signatárnym štátom sa musí interpretovať tak, aby garantoval práva, ktoré sú praktické a efektívne a nie teoretické a iluzórne (Artico proti Taliansku, 1980, Soering proti Veľkej Británii, 1989, Cruz Varas a ostatní proti Švédsku, 1991, atď.). Spôsob akým súd postupoval jednak pri vykonávaní dôkazov, zabezpečovaní procesu ako takého (spomínané priet'ahy v konaní) hodnotenie dôkazov a nezaujím súdu zabezpečiť dôkazy relevantné pre toto súdne konanie, jednoznačne naznačuje, že súd zámerne bráni spravodlivosti porušovaním princípov zakotvených v medzinárodných dohovoroch, ktorými je Slovenská republika viazaná. Pri hľakaní spravodlivého rozhodnutia a trvaní na ňom je veľká pravdepodobnosť, že tento spor bude prejednávaný na medzinárodnom fóre, kde budú skúmané ako procesnoprávne úkony súdu, tak aj obsah odôvodnenia súdneho rozhodnutia, pretože tu jednoznačne ide o justičný omyl, ak nie horšie.

Pokiaľ som svoje odvolanie koncipoval s poukazom na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na ochranu ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práv, spravil som tak preto, lebo rozhodnutie Najvyššieho súdu SR už aj v tejto trestnej veci v čase rozhodovania, ako štátu - člena Európskej únie, poukáže na to, či si Slovenská republika, vo všetkých aspektoch, zaslúži byť rovnoprávnym a plnohodnotným členom medzinárodného spoločenstva.